

Arrest

nr. 152 955 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 tot herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 april 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2. Op 14 oktober 2014 wordt aan verzoeker een herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de bestreden maatregel.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, gelet op de vaststelling dat de thans bestreden beslissing geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling betreft.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 28 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 13 mei 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 3 september 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij alsnog een belang kan doen gelden, daar de kennisgeving van de bestreden beslissing niet met zekerheid kan worden vastgesteld en deze beslissing mogelijk nog rechtsgevolgen kan teweegbrengen, daar de verwerende partij ze kan aangrijpen om een inreisverbod op te leggen of ze kan beschouwen als een verzwarend element dat een inreisverbod van een langere duur rechtvaardigt. Aangezien de verwerende partij hierbij over een appreciatiemarge beschikt, kan dit leiden tot een schending van het redelijkheidsbeginsel. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Wat betreft verzoekers betoog dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld of het oorspronkelijke bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2014 aan hem werd betekend, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze ingaat tegen de uitgebreide uiteenzetting in de beschikking dienaangaande. Het zonder meer poneren dat niet zeker is of het betreffende bevel aan hem werd betekend, kan dan ook de inhoud van de beschikking niet aan het wankelen brengen. Inzake verzoekers vrees dat de thans bestreden beslissing kan worden aangegrepen om een inreisverbod op te leggen, merkt de Raad op dat deze hypothetische situatie niet kan plaatsvinden. Opdat een inreisverbod kan worden opgelegd, is immers vereist dat er reeds sprake is van twee bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij het tweede bevel kan worden vergezeld van een inreisverbod. Zoals in de beschikking reeds werd uiteengezet betreft de thans bestreden maatregel – die slechts een herbevestiging vormt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en geen afzonderlijk bevel – geen handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, die zodoende ook niet kan worden gehanteerd als een grondslag om een inreisverbod op te leggen. Waar verzoeker nog aangeeft dat de thans bestreden maatregel minstens kan worden gehanteerd als verzwarend element om een langere duur van een eventueel inreisverbod te verantwoorden, merkt de Raad op dat dit betoog slechts zeer hypothetisch is.

2.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoeker geen element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat de thans bestreden herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling betreft.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA